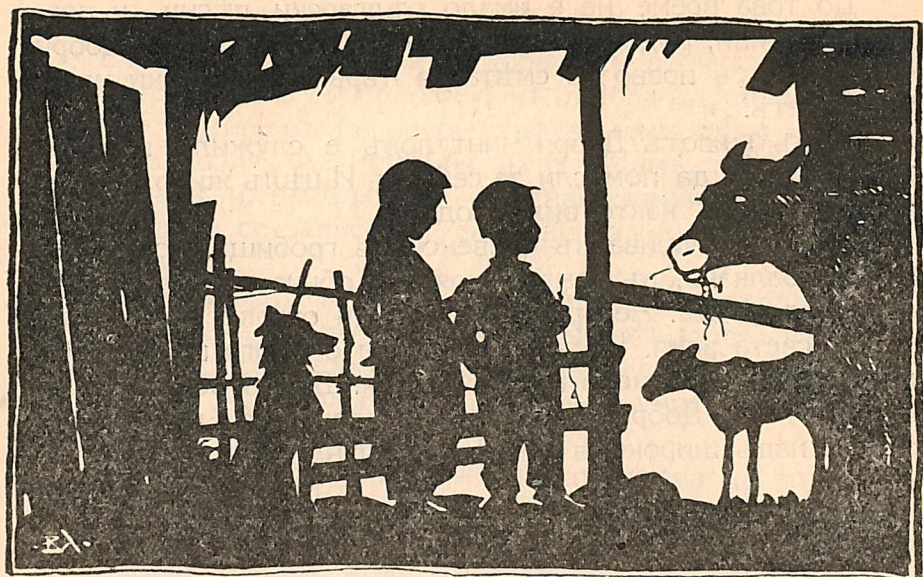

поляната, кждето никнатъ кокичета и млада трева, гледаше очудено тоя новъ свѣтъ: шаренитѣ агнета, прѣпнали по хармана, кучето и дветѣ деца Ваню и Кунито, които изкрещѣха радостно и го замиловаха по челото.

— Волчето е гладничко, — рече Ваню. — Да му дадемъ сламица.

— Че то нѣма зжби още, — пошушна Кунито.

— Нѣма ли? Горкото! Ами сега?

— Сега ли? То ще суче млѣчице отъ майка си.

Въ туй време харманската вратня скръцна. Подъ зашуменитѣ клони на ябълката се показаха кривитѣ голѣми рога на воловетѣ. Свѣтнаха кротко широкитѣ имъ черни очи, които цѣль день сж гледали младитѣ залюлѣни жита. Отъ колата слѣзе дѣдо Гено. Дветѣ деца се втурнаха къмъ него:

— Дѣдо, имаме волче! Гледай го, какво е хубавичко, съ черъ бѣлегъ на челото!

Дѣдо Гено спрѣ срѣдъ хармана воловетѣ, отиде при малкото, погледна го, потупа Мучка по гърба и се обърна къмъ двата свои стари вола:

— Днесъ дѣдо Господъ ви е проводилъ отмѣна, хей старчуги! Да ви е живо, радвайте му се! А на мене отмѣна ще бжде туй малко юначе, като порастне!